

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1233/2543

นาง สุชาดา วิทยากรณ์ กับพวกโจทก์ พลอากาศเอก เกษม ทวีวัฒน์ผู้ร้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้าน
นาวาอากาศตรีหญิง ประอร มีสัจจิจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 119, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 146, ป.พ.พ. มาตรา 193/14,
ป.พ.พ. มาตรา 193/17, ป.พ.พ. มาตรา 193/18, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119, พ.ร.บ.ล้มละลาย
พ.ศ. 2483 มาตรา 146, ป.พ.พ. มาตรา 193/34, ป.พ.พ. มาตรา 193/30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้คัดค้านแจ้งให้ผู้ร้องทราบว่าเป็นหนี้ลูกหนี้ ผู้ร้องปฏิเสธหนี้ผู้คัดค้านมีคำสั่งให้จำหน่ายชื่อผู้
ร้องจากบัญชีลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 119 วรรคสอง เจ้าหนี้และลูกหนี้
ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งกลับความเห็นของผู้คัดค้านตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา
146 เมื่อศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องยังคงเป็นหนี้ลูกหนี้อยู่และมีคำสั่งให้แก้คำสั่งของ
ผู้คัดค้าน คำสั่งนี้เป็นคำสั่งที่วินิจฉัยว่าคำสั่งของผู้คัดค้านไม่ถูกต้องและมีผลเท่ากับกับผู้คัดค้านมี
ความเห็นว่าเป็นหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 119 วรรคสอง ผู้คัดค้านต้อง
ปฏิบัติตามคือต้องแจ้งจำนวนหนี้ยืนยันให้ผู้ร้องทราบ และต้องแจ้งไปด้วยว่าถ้าจะคัดค้านให้ร้อง
คัดค้านต่อศาลภายใน 14 วัน ซึ่งผู้คัดค้านได้แจ้งให้ผู้ร้องทราบแล้ว ผู้ร้องจึงมายื่นคำร้องคัดค้าน
ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 119 วรรคสาม เป็นคดีนี้ มาตราดังกล่าวบัญญัติให้ศาล
พิจารณาจนเป็นที่พอใจว่าผู้ร้องเป็นหนี้หรือไม่ การที่ศาลจะพิจารณาจนเป็นที่พอใจได้นั้น ผู้ร้อง
สามารถนำพยานหลักฐานเข้าสืบว่าไม่ได้เป็นหนี้ได้ ทั้งในการพิจารณาคดีที่ขอให้แก้คำสั่งของ
ผู้คัดค้านนี้ผู้ร้องไม่ได้เข้ามาเป็นคู่ความคำสั่งของศาลชั้นต้นดังกล่าวจึงไม่ผูกพันผู้ร้องให้ต้อง
ปฏิบัติตามแต่อย่างใด ผู้ร้องนำเช็คลงวันที่ 15 มีนาคม 2528 และวันที่ 16 เมษายน 2528 ของ
ลูกหนี้ไปเรียกเก็บเงินได้แล้ว อายุความที่ลูกหนี้จะเรียกเงินคืนเริ่มนับตั้งแต่วันดังกล่าวเป็นต้นไปซึ่ง
มีอายุความ 10 ปี จึงครบกำหนดวันที่ 15 มีนาคม 2538 และวันที่ 16 เมษายน 2538และผู้คัดค้าน
ในฐานะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งความเป็นหนังสือไปยังผู้ร้องให้ชำระเงินคืนแก่กองทรัพย์สิน
ของลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 119 วรรคหนึ่ง นั้น เป็นการบังคับตาม
สิทธิเรียกร้องของลูกหนี้ ซึ่งผู้คัดค้านในฐานะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจกระทำได้ โดย
ไม่ต้องฟ้องคดีต่อศาล ถือได้ว่าเป็นการกระทำการอื่นใดอันมีผลเป็นอย่างเดียวกันกับการฟ้องคดี
อันเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14(5)
แล้ว ไม่ใช่ต้องรอให้มีการออกหนังสือยืนยันหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 119 วรรค
สองเสียก่อน จึงจะถือได้ว่าเป็นการกระทำการอื่นใดอันมีผลเป็นอย่างเดียวกันกับการฟ้องคดีเมื่อ
ผู้คัดค้านมีหนังสือทวงถามให้ผู้ร้องชำระเงินฉบับลงวันที่ 26 มีนาคม 2533 และผู้ร้องได้รับแล้ว
ยังไม่เกิน 10 ปี คดีจึงยังไม่ขาดอายุความ ความเห็นของผู้คัดค้านในฐานะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์
ที่เห็นว่าผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้และมีคำสั่งให้จำหน่ายคดี คำสั่งนี้ยังไม่ถึงที่สุด เนื่องจากเจ้าหนี้รายที่ 33
และลูกหนี้ได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว และศาลชั้นต้นได้มีคำสั่งแก้ไขคำสั่งของ
ผู้คัดค้านโดยวินิจฉัยว่าผู้ร้องยังคงเป็นหนี้อยู่อันมีผลให้ผู้คัดค้านต้องมีหนังสือแจ้งจำนวนหนี้ยืนยัน
ให้ผู้ร้องชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 119 วรรคสองอายุความจึงยังคงสะดุด
หยุดลงจะนำเอาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 และ 193/18 มาใช้บังคับไม่

ได้ คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ที่ให้จำหน่ายชื่อผู้ร้องออกจากบัญชีลูกหนี้ของลูกหนี้ จึงไม่ชอบ

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากผู้คัดค้านแจ้งให้สหกรณ์เคหสถานนายเรืออากาศ จำกัดและผู้ร้องคืนเงินทดรองจ่ายค่ามัดจำที่ดิน 63,000,000 บาท แก่ผู้คัดค้านพร้อมดอกเบี้ยแต่สหกรณ์ฯ และผู้ร้องปฏิเสธ หนี ผู้คัดค้านสอบสวนแล้ว มีคำสั่งจำหน่ายชื่อสหกรณ์ฯและผู้ร้องออกจากบัญชีลูกหนี้ นางสุวรรณา จรรยาชัยเลิศ เจ้าหนี้ รายที่ 33 และลูกหนี้ยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นขอให้มีการสั่งกลับความเห็นของผู้คัดค้านและให้สหกรณ์ฯ กับผู้ร้องชำระเงิน 63,000,000 บาท ตามหนังสือทวงถามของผู้คัดค้าน ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้าน ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งเมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2538 แก้ไขคำสั่งของผู้คัดค้าน โดยให้ผู้ร้องชดใช้เงิน 38,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีในต้นเงิน 25,000,000 บาท นับแต่วันที่ 15 มีนาคม 2528 และในต้นเงิน 13,000,000 บาท นับแต่วันที่ 16 เมษายน 2528 เป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ คดีถึงที่สุด หลังจากนั้นผู้คัดค้านมีหนังสือยืนยันให้ผู้ร้องชำระเงินจำนวนดังกล่าวผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้อง ขอให้มีการสั่งจำหน่ายชื่อผู้ร้องออกจากบัญชีลูกหนี้ของลูกหนี้ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกคำร้อง ให้ผู้ร้องชำระเงินแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือยืนยันให้ผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์แผนกคดีล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคสองผู้คัดค้านฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านประการแรกว่า คำสั่งของศาลชั้นต้น ลงวันที่ 6 ธันวาคม 2538 ที่แก้ไขคำสั่งของผู้คัดค้าน โดยให้ผู้ร้องชดใช้เงิน 38,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ มีผลผูกพันผู้ร้องให้ต้องปฏิบัติตามหรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าการที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งดังกล่าวเนื่องมาจากผู้คัดค้านแจ้งให้ผู้ร้องทราบว่าผู้ร้องเป็นหนี้ลูกหนี้ แต่ผู้ร้องปฏิเสธ หนี ผู้คัดค้านสอบสวนแล้ว มีคำสั่งให้จำหน่ายชื่อผู้ร้องจากบัญชีลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคสอง เจ้าหนี้รายที่ 33 และลูกหนี้ยื่นคำร้องว่าตนได้รับความเสียหายจากคำสั่งของผู้คัดค้านดังกล่าว ขอให้ศาลมีคำสั่งกลับความเห็นของผู้คัดค้านตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 146 ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านและอ้างผู้ร้องเป็นพยาน ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องยังคงเป็นหนี้ลูกหนี้อยู่และมีคำสั่งให้แก้คำสั่งของผู้คัดค้านดังกล่าว คำสั่งนี้จึงเป็นคำสั่งที่วินิจฉัยว่าคำสั่งของผู้คัดค้านไม่ถูกต้องและมีผลเท่ากับที่ผู้คัดค้านมีความเห็นว่า ผู้ร้องเป็นหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคสอง ผู้คัดค้านต้องปฏิบัติตามคือต้องแจ้งจำนวนหนี้ยืนยันให้ผู้ร้องทราบ และต้องแจ้งไปด้วยว่าถ้าจะคัดค้านให้ร้องคัดค้านต่อศาลภายใน 14 วัน ซึ่งผู้คัดค้านได้แจ้งให้ผู้ร้องทราบแล้ว ผู้ร้องจึงมายื่นคำร้องคัดค้านตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคสาม เป็นคดีนี้ มาตราดังกล่าวบัญญัติให้ศาลพิจารณาจนเป็นที่พอใจว่าผู้ร้องเป็นหนี้หรือไม่ การที่ศาลจะพิจารณาจนเป็นที่พอใจได้นั้น ผู้ร้องสามารถนำพยานหลักฐานเข้าสืบว่ามีได้เป็นหนี้ได้ อีกทั้งในการพิจารณาคดีที่ขอให้แก้คำสั่งของผู้คัดค้านนี้ ผู้ร้องไม่ได้เข้ามาเป็นคู่ความ คำสั่งของศาลชั้นต้นดังกล่าวจึงไม่ผูกพันผู้ร้องให้ต้องปฏิบัติตามแต่อย่างใดฎีกาของผู้คัดค้านข้อนี้ฟังไม่ขึ้นปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านต่อไปมีว่าผู้ร้องเป็นหนี้ลูกหนี้หรือไม่ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่คู่ความนำสืบรับกันว่า เชื้อธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด สาขาปากเกร็ด ลงวันที่ 15 มีนาคม 2528 สั่งจ่าย

เงิน 25,000,000 บาท และเช็คนาคกรกรุงไทย จำกัด สาขานนจันทร์ ลงวันที่ 16 เมษายน 2528
สั่งจ่ายเงิน 13,000,000 บาท เป็นเช็คผู้ถือและลูกหนี้เป็นผู้ลงลายมือชื่อเป็นผู้ส่งจ่ายและผู้ร้องเป็น
ผู้รับเงินตามเช็คทั้งสองฉบับไป มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่คู่ความโต้แย้งกันว่า ผู้ร้องรับเช็ค
ทั้งสองฉบับไปจากลูกหนี้ หรือจากนางพอใจ ข.เจริญยิ่ง ได้ความจากคำเบิกความของผู้ร้องว่า ใน
การจัดทำโครงการมีผู้อยู่ในเงื่อนไขที่จะได้รับการพิจารณาให้ดำเนินโครงการ 2 ราย คือ ลูกหนี้และ
นางพอใจ และการซื้อที่ดินมาเพื่อพัฒนานั้น ลูกหนี้และนางพอใจเกรงว่าจะมีปัญหาและผู้ขายที่ดิน
จะไม่เชื่อฐานะของตน จึงได้นำเงินมาฝากไว้ที่ผู้ร้องและนำไปรับเงินไปแสดงต่อผู้ขายโดยลูกหนี้นำ
เงินมาฝากไว้ 25,000,000 บาท ผู้ร้องออกใบรับเงินให้ตามเอกสารหมายเลข ร.7 (ค.23) และนางพอใจ
นำมาฝากไว้ 38,000,000 บาท โดยเป็นเช็ค 2 ฉบับ ฉบับแรกเป็นเช็คนาคกรกรุงศรีอยุธยา จำกัด
สาขาปากเกร็ด ลงวันที่ 15 มีนาคม 2528 สั่งจ่ายเงิน 25,000,000 บาท ตามสำเนาเช็คเอกสาร
หมายเลข ร.9 (ค.5) ฉบับที่ 2 เป็นเช็คนาคกรกรุงไทย จำกัด สาขานนจันทร์ ลงวันที่ 16 เมษายน
2528 สั่งจ่ายเงิน 13,000,000 บาท ตามเช็คเอกสารหมายเลข ร.8 (ค.27) และผู้ร้องได้ออกใบรับเงินให้
ตามสำเนาใบรับเงินเอกสารหมายเลข ร.18 และ ร.19 (ค.11 แผ่นที่ 1 และแผ่นที่ 2) และผู้ร้องได้นำ
เช็คไปเรียกเก็บเงินได้แล้วและได้ความจากคำเบิกความของนางพอใจว่า นางพอใจทราบว่า
สหกรณ์เคหสถานนายเรืออากาศ จำกัด มีความต้องการที่จะซื้อที่ดินจึงไปพบผู้ร้องและเพื่อให้
เป็นที่เชื่อถือของผู้ร้องจึงได้มอบเช็คผู้ถือ 2 ฉบับ เป็นเงินรวม 38,000,000 บาท ตามเอกสารหมายเลข
ร.8 และ ร.9 (ค.27 และ ค.5) ให้ผู้ร้องและผู้ร้องได้ออกใบรับให้ ตามเอกสารหมายเลข ร.18 และ ร.19
(ค.11 แผ่นที่ 1 และ แผ่นที่ 2) เช็คทั้งสองฉบับดังกล่าวพยานได้มาจากการเล่นแชร์แม่หม้อยโดย
นางเล็กนำมาให้ แต่นางพอใจจำไม่ได้ว่าขณะที่มอบเช็คให้ผู้ร้องนางพอใจได้เขียนข้อความหลังเช็ค
หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า เช็คที่นางพอใจนำมามอบให้ผู้ร้องแม้เป็นเช็คผู้ถือแต่ก็เป็นเช็คที่ลูกหนี้
ลงลายมือชื่อเป็นผู้ส่งจ่าย เมื่อนางพอใจอ้างว่าเป็นเช็คที่ได้มาจากการเล่นแชร์แม่หม้อย โดยนาง
เล็กนำมามอบให้ผู้ร้องก็น่าจะนำสืบให้ปรากฏเช่นนั้น แต่ผู้ร้องมิได้นำนางเล็กมาสืบอีกทั้งเมื่อผู้ร้อง
ได้ออกใบรับเช็คให้นางพอใจแล้ว เหตุใดด้านหลังเช็คทั้งสองฉบับจึงได้บันทึกไว้ดีกว่า วางมัดจำค่า
ที่ดินสหกรณ์นายเรืออากาศ ข้อความที่บันทึกไว้ด้านหลังเช็คทั้งสองฉบับนี้สอดคล้องกับ
คำเบิกความของลูกหนี้ว่า ในการจ่ายเงินให้ผู้ร้องงวดที่สองจำนวน 25,000,000 บาท ผู้ร้องไม่ออก
ใบรับให้ จึงเขียนข้อความดังกล่าวไว้ด้านหลังเช็ค ซึ่งเมื่อพิจารณาสีน้ำหมึกและลายมือที่เขียน
ข้อความด้านหลังเช็คกับสีน้ำหมึกและลายมือที่เขียนด้านหน้าเช็คเอกสารหมายเลข ร.8 (ค.27) เห็นว่า
มีสีน้ำหมึกและลายมือเขียนคล้ายคลึงกันพยานหลักฐานที่ผู้คัดค้านนำสืบมีน้ำหนักน่าเชื่อถือกว่า
พยานหลักฐานของผู้ร้องข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่ผู้คัดค้านนำสืบว่าผู้ร้องรับเงิน 38,000,000 บาท
ไปจากลูกหนี้ เพื่อดำเนินการซื้อที่ดินให้แก่โครงการพัฒนาที่ดินและก่อสร้างบ้านพักของสหกรณ์
เคหสถานนายเรืออากาศ จำกัด แต่ต่อมาภายหลังไม่ได้มีการดำเนินการตามโครงการนี้ ผู้ร้องจึง
ต้องคืนเงินจำนวนดังกล่าวให้ลูกหนี้มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปตามคำแก้ฎีกาของผู้ร้องว่า คดีขาด
อายุความหรือไม่ศาลฎีกาเห็นว่า อายุความ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา
193/34(16) นั้น ต้องเป็นเงินทดรองจ่ายที่ทนายความหรือผู้ประกอบวิชาชีพทางกฎหมาย รวมทั้ง
พยานผู้เชี่ยวชาญเรียกเอาค่าการงานที่ทำให้รวมทั้งเงินที่ออกทดรองไป ดังนั้น จะนำเอาอายุความ
2 ปี มาใช้บังคับคดีนี้ไม่ได้ และอายุความในกรณีนี้ไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะ จึงต้องใช้
อายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 เมื่อผู้ร้องนำเช็คลงวันที่
15 มีนาคม 2528 และวันที่ 16 เมษายน 2528 ของลูกหนี้ ไปเรียกเก็บเงินได้แล้ว อายุความที่ลูกหนี้

จะเรียกเงินคืนเริ่มนับตั้งแต่วันดังกล่าวเป็นต้นไป อายุความ 10 ปี จึงครบกำหนดวันที่ 15 มีนาคม 2538 และวันที่ 16 เมษายน 2538 ตามลำดับ และผู้คัดค้านในฐานะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ แจ้งความเป็นหนังสือไปยังผู้ร้องให้ชำระเงินคืนแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคหนึ่ง นั้น เป็นการบังคับตามสิทธิเรียกร้องของลูกหนี้ซึ่งผู้คัดค้านในฐานะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจกระทำได้ โดยไม่ต้องฟ้องคดีต่อศาลถือได้ว่าเป็นการกระทำการอื่นใดอันมีผลเป็นอย่างเดียวกันกับการฟ้องคดีอันเป็นเหตุให้

อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14(5) แล้วมิใช่ว่าต้องรอให้มีการออกหนังสือยืนยันหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคสอง เสียก่อน จึงจะถือว่าเป็นการกระทำการอื่นใดอันมีผลเป็นอย่างเดียวกันกับการฟ้องคดีดังความเห็นของผู้ร้อง เมื่อผู้คัดค้านมีหนังสือทวงถามให้ผู้ร้องชำระเงินฉบับลงวันที่ 26 มีนาคม 2533 และผู้ร้องได้รับแล้วยังไม่เกิน 10 ปี คดีจึงยังไม่ขาดอายุความ สำหรับที่ผู้ร้องเห็นว่า คดีนี้ผู้คัดค้านในฐานะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีความเห็นว่า ผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้และมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีแล้ว ถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 และ 193/18 นั้น ศาลฎีกาเห็นว่า คำสั่งของผู้คัดค้านยังไม่ถึงที่สุดเนื่องจากเจ้าหนี้รายที่ 33 และลูกหนี้ได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวของผู้คัดค้าน และศาลชั้นต้นได้มีคำสั่งแก้ไขคำสั่งของผู้คัดค้านโดยวินิจฉัยว่าผู้ร้องยังคงเป็นหนี้อยู่ อันมีผลให้ผู้คัดค้านต้องมีหนังสือแจ้งจำนวนหนี้ยืนยันให้ผู้ร้องชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคสอง อายุความจึงยังคงสะดุดหยุดลงจะนำเอา มาตรา 193/17 และ 193/18 แห่ง

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้แก่คดีนี้ ตามความเห็นของผู้ร้องหาได้ไม่ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้จำหน่ายชื่อผู้ร้องออกจากบัญชีลูกหนี้ของลูกหนี้ นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของผู้คัดค้านฟังขึ้น"พิพากษากลับ ให้บังคับคดีตามคำสั่งศาลชั้นต้น

องค์คณะ

ชวลิต ยอดเนร · จำลอง สุขศิริ · ประพันธ์ ทรัพย์แสง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1233/2543>